

Hồi 58

Ngon Lửa Siêu Độ

Hắn nằm im nín thở. Hai gã kia đều mang súng hỏa mai. Sau hai phát vừa rồi, tất chúng còn chờ động tĩnh.

Đến bờ lạch, một đứa nói:

- Người chắc sang bên kia không việc gì chứ ?

- Chắc ! Bắn trúng nó mà, rõ ràng nó ngã ! Từ bấy đến giờ không động dậy gì, chắc chưa chết thì cũng bị thương.

- Vậy sang !

Hai bóng đen theo nhau lần xuống dòng lạch. Tiếng cành cây gãy cùng với tiếng chim nháo nhác bay giúp Thạch Đạt Lang định ngay được vị trí của chúng.

Như con thú rình mồi trong đêm tối, mắt hắn dán vào bờ lạch. Vừa thấy một cái đầu nhô lên, hắn lập tức tung mình vọt tới, thét một tiếng kinh hồn, đồng thời lia ngang ngọn kiếm.

Tiếng thét khiến cả hai giật mình. Hai tiếng nổ chát chúa cùng phát ra một lượt, nhưng đạn bay lên trời cả.

Chiêu kiếm Thạch Đạt Lang cũng không trúng, lưỡi kiếm tiện đứt ngang ngọn cây trên bờ lạch. Mùi thuốc súng tỏa khét lẹt.

Có tiếng chửi thề và tiếng chân chạy rào rào.

- Vậy mà bảo nó chết ! Nạp đạn đi, ta chặn hậu !

Hiển nhiên tụi này chẳng phải là thảo khấu tầm thường mà có tổ chức hẳn hoi. Thạch Đạt Lang nghĩ thầm. Cho đến nay chỉ mới thấy xuất hiện ba đứa, nhưng không rõ còn bao nhiêu nữa. Cứ để chúng hoành hành thì nhiều người còn phải vong mạng với chúng. Bèn đuổi theo. Thấy tên mang hỏa mai đang lúng túng với ngòi nổ, nhanh như cắt, hắn sà tới. Một thế kiếm dũng mãnh và chính xác chẻ đôi tên đó từ vai đến hông khiến cả thân hình gã đổ xuống như khúc củi mục, không kịp kêu lên một tiếng. Thạch Đạt Lang vừa tránh những tia máu phọt ra, vừa đỡ chiêu kiếm của tên cướp còn lại đang xông đến cứu đồng bọn.

Võ nghệ tên này cũng vào hạng cao cường. Gã liên tiếp phóng ra ba chiêu, chiêu nào cũng mạnh mẽ và cực kỳ nguy hiểm, nhưng xét ra thiếu nhanh nhẹn. Có lẽ gã ít luyện tập hoặc không còn trẻ nữa nên tai mắt kém tinh thực.

Biết nhược điểm ấy, Thạch Đạt Lang múa kiếm vù vù, giương đông kích tây, kiếm quang loang loáng lúc bên phải lúc bên trái, lúc đằng trước lúc đằng sau khiến gã hoa mắt. Mới vài đường mà bộ vị và chiêu thức đã bắt đầu rối loạn.

Bỗng “keng” một tiếng, cườm tay gã bị lưỡi kiếm của Thạch Đạt Lang lướt qua, kiếm tung ra xa, máu tuôn xối xả. Hết sức kinh hãi, gã đá bậy một cước, co cẳng chạy, thoát cái đã biệt dạng trong đêm tối.

Thạch Đạt Lang đuổi theo, quyết tâm bắt cho được tên cường đạo để trừ hậu họa. Nhưng không rõ địa hình, hắn phải men dọc theo bờ lạch, vì chỉ có đường ấy tương đối dễ đi hơn cả so với cảnh rừng già rậm rạp xung quanh. Hắn tin chín phần mười gã đó chính là một trong ba tên ngồi uống rượu ở quán và theo lời đưa dẫn đường lúc nãy thì cùng ở với nhau trong một căn nhà sau đồi này.

Những dự đoán của Thạch Đạt Lang quả nhiên đúng. Con lạch hắn đang men theo mang tên là lạch Giẻ Gai vì ven bờ có vô số những cây giẻ gai mọc rậm rạp. Đầu lạch, một căn nhà gỗ đã được cất lên mấy năm nay, theo kiểu nhà sàn, toàn bằng thân cây giẻ gai để nguyên vỏ ghép lại, phía sau trông xuống một cái vực sâu có đến năm sáu trượng. Từ thành vực, nước trong núi đá rỉ ra suốt đêm ngày, chảy vào trong một cái hồ nhỏ nên không khí xung quanh lúc nào cũng ẩm ướt.

Tên cường đạo chạy đến trước nhà, đập cửa rầm rầm. Một thiếu phụ bước ra, giọng cao đèn soi rồi sợ hãi kêu lớn:

- Ủa, sao thế này ? Sao máu đầy người thế này ?

- Cầm mồm ! Tắt đèn đi !

Gã gạt thiếu phụ sang bên, ngoái cổ nhìn lại:

- Tắt cả đèn trong nhà nữa ! Tắt hết ! Nguy đến nơi rồi !

Đoạn hốt hoảng chui tọt vào trong nhà. Chẳng hiểu đầu đuôi ra sao, thiếu phụ tắt vội đèn chạy theo, đóng sập cửa.

Khi Thạch Đạt Lang tới, căn nhà tối om, bốn bề côn trùng kêu ri rỉ. Nấp sau gốc cây lớn, hắn đảo mắt quan sát. Một con mèo đen chạy tới cọ mình vào chân hắn kêu meo meo. Gần chỗ hắn nấp, có cái sào phơi, trên sào sót lại một chiếc áo chưa cất, gió đánh lật phật.

- Nhà này có chủ. Thạch Đạt Lang nghĩ.

Hắn dùng mũi kiếm khều chiếc áo rồi lặng lẽ bò đến bên thềm. Hắn đã có chủ đích. Nằm phục dưới bậc cửa, chiếc áo bọc lưỡi kiếm giờ cao, Thạch Đạt Lang quát như sấm động:

- Mở cửa !

Tiếng quát dội vào vách đá vọng lại âm ì, mở cửa ...mở cửa ...mở cửa ...a ...rồi chết dần trong sự yên lặng rợn người. Không ai trả lời. Thành linh, một mũi kiếm từ trong khe gỗ vọt ra, đâm thẳng vào chiếc áo. Nhanh như cắt, hấn bật dậy xoay ngang thanh kiếm đè chặt lưỡi kiếm kia giữa hai khe gỗ, đồng thời co căng đập một cái thật mạnh vào cửa.

Cánh cửa bật tung. Có tiếng kêu “ối”, tiếng người ngã cùng với những tiếng răng rắc của thân cây và ván gẫy. Thạch Đạt Lang xông vào như vũ bão. Một bóng đen nằm ngửa dưới đất đang dùng khuỷu tay lết về phía chân tường. Hấn vung kiếm. Bóng đen la hoảng lăn một vòng. Lưỡi kiếm bổ xuống, tiện đứt góc bàn và mắc ở một vật gì không rõ, khiến bóng đen có cơ hội vùng dậy. Lăm lăm cây trủy thủ trong tay, bóng đen nắm vật áo Thạch Đạt Lang nhằm lưng hấn đâm tới. Gian nhà chật hẹp mà đồ đạc ngổn ngang, hấn bỏ kiếm, chỉ vừa kịp tránh mũi dao sát thủ.

Thanh trường kiếm của Thạch Đạt Lang bỗng trở thành vô dụng. Dưới ánh sáng lờ mờ của lò than mới dập, hai bóng đen vờn nhau như hai con thú vờn mồi. Tiếng thét vang, một mũi dao lóe sáng vung lên, cả hai cùng ngã lăn ra đất. Nhưng Thạch Đạt Lang đã chiếm thượng phong. Hấn dùng một thế võ khóa tay địch thủ khiến lưỡi dao trủy thủ vắng tuốt lưỡi, chỉ còn tiếng ăng ặc rồi khò khè của kẻ bị chẹt cổ.

Đột nhiên không rõ từ đâu tới, bát đĩa bay đến tứ tung, đập vào thành bàn, vào cột, vào tường rồi vỡ loảng xoảng.

Thạch Đạt Lang nhắc bóng gã kia lên, dùng làm mộc đỡ, rồi thuận tay ném một phát tựa trời giáng gã vào bếp lò. Than tro tung bụi mù. Gã nảy lên một cái rồi rơi xuống, nằm ngay đơ bên chiếc tủ thấp.

Bát đĩa, rồi ấm trà, hũ sành tiếp tục được ném ra như mưa bắc về phía Thạch Đạt Lang. Gạt không xuể, hấn phải dùng một cái ghế đầu che mặt. Lăn với tiếng loảng xoảng, một giọng đàn bà the thé giận dữ:

- Đồ ăn hại ! Cứ khoe tài giỏi ! Để nó theo về nhà làm loạn thế hả ?

Thanh âm quen thuộc khiến Thạch Đạt Lang sững người. Hấn hét lớn:

- Khoan !

Nhưng mục đàn bà không ngừng, lần này phóng ra cả vung, nôi, chai, lọ ...Thạch Đạt Lang nhảy ba bước vào bếp, chỉ một cái khoát tay nhẹ đã đẩy người đàn bà ngã lăn chiêng ra đất, lấy chân đè lên hai cánh tay mục:

- Mục là ai ? Không nói ta giết !

Lần này thì chính người đàn bà kia ngạc nhiên. Mục lắp bắp:

- Phải ...phải Thạch Kinh Tử đó chẳng ?

Quả nhiên hấn đoán không lầm. Ngoài bà Hồ Diệu ra, chỉ còn một người nữa biết tên tục và thường gọi hấn như thế. Ấy là Ôkô. Hấn bỏ chân ra:

- Bà làm gì ở đây ?

Ôkô lồm cồm bò dậy, vén lại tóc và phủi quần áo.

- Thạch Kinh Tử ! Chà, bây giờ chú khá trước nhiều quá !

- Ôkô ! Bà làm gì ở đây ?

Thạch Kinh Tử hỏi lại, nhưng Ôkô chỉ lắc đầu không đáp, lặng lẽ châm đèn, bao nhiêu giận dữ lúc trước dường như nguội hết. Thạch Đạt Lang trừng trừng nhìn theo.

Lát sau mù mới ngượng ngùng nói:

- Kể ra thì xấu hổ ...

- Người nằm kia phải chăng là chồng bà ?

- Phải. Chắc chú biết hấn. Hồ Định đấy !

Thạch Đạt Lang không hỏi thêm. Một nỗi buồn man mác bỗng nhiên đến xâm chiếm tâm hồn hấn. Khi còn ở Kyoto, có lần hấn nghe Hồ Định, một trong những nhân vật cột trụ của Hoa Sơn phái đã cuỗm tất cả số tiền quyền được dành phục hưng môn phái, trốn đi cùng với ả giang hồ chủ nhân quán Vân Nghê. Không ngờ bây giờ gã sa đọa đến thế, trở thành quân cường đạo mai phục chỗ vắng vẻ để bóc lột người lương thiện.

Sự truy lục của con người bất giác khiến Thạch Đạt Lang bi thương vô hạn. Hấn lắc đầu:

- Tệ quá ! Thôi bà ra săn sóc hấn đi. Nếu biết là chồng bà, ta đã chẳng nặng tay.

Ôkô vực Hồ Định vào phòng múc nước lau mặt và buộc những vết thương. Gã lơ đãng mở mắt, môi mấp má như muốn nói điều gì. Ôkô ghé tai gã thì thầm:

- Đây là Thạch Kinh Tử. Bây giờ hấn đã đổi tên là Thạch Đạt Lang ...

Mắt Hồ Định bỗng trợn ngược, hai bàn tay nắm lại. Máu ở vết thương ứa ra thấm ướt cả lần vải buộc.

Ôkô bước ra khỏi phòng, khép cửa. Thạch Đạt Lang ngồi ở một góc nhà ngoài, nét mặt đăm chiêu tư lự.

Mụ thu vôi những mảnh chén bát vỡ, kê bàn ghế cho ngay ngắn chút đỉnh, gây lại bếp lửa, đặt bình rượu lên hâm rồi mời Thạch Đạt Lang:

- Tình cờ gặp cố nhân, chú ở lại uống chút rượu.

Thạch Đạt Lang thoái thác, nói đã uống ở ngoài quán rồi nhưng Ôkô khấn khoản:

- Lâu lắm, có lẽ đã bảy tám năm nay rồi đấy nhỉ ! Từ khi rời khỏi đồi Ibuki đến nay không gặp, ta vẫn thường hỏi thăm. Bây giờ chú đổi tên và thành danh rồi, còn nhớ gì đến người cũ !

Câu nói ngụ ý trách móc khiến Thạch Đạt Lang hồi hận. Hắn cầm bát rượu uống, lòng như lắng xuống và tha thứ hết.

- Không ! Tại hạ vẫn không quên những kỷ niệm cũ.

Cơn gió mạnh nổi lên. Căn nhà tuy đã đóng kín cửa mà gió vẫn luồn vào theo khe vách hở làm lung lay ngọn đèn, kéo theo mùi rêu ẩm ướt.

- Tiện nữ A Kế Mỹ, chú có gặp nó đâu không ? Đã lâu lắm ta chẳng được tin gì của nó.

- Tại hạ không gặp, nhưng theo lời Mãn Hà Chí thì dường như cả hai người cùng có ý định đi Edo lập nghiệp, sau đó không biết vì chuyện gì, A Kế Mỹ mang hết tiền bỏ trốn ...

Ôkô dăm dăm nhìn ngọn lửa:

- A Kế Mỹ ? Nó cũng thế ư ?

Rồi thở dài, bất giác so sánh đời mình và đời con gái.

Có tiếng động ở phòng trong. Hồ Định khập khiễng bước ra. Ngửi mùi rượu thơm, gã cũng muốn nhập cuộc.

- Thạch Đạt Lang ! Tráng sĩ tha tội cho kẻ lão nhược này đã vô tình xúc phạm.

Thạch Đạt Lang không đáp, nhích sang bên nhường chỗ cho Hồ Định. Ôkô rót một bát rượu đưa gã và giúp gã bung uống, xong kể lại những ngày lưu lạc của hai người.

Sau khi rời khỏi Kyoto, cả hai cùng định đi Edo, chẳng may đến Suwa, Hồ Định đánh bạc thua nhẵn tiền phải lang bạt nay đây mai đó. Đến vùng này, quần quá đành giở nghề cũ hái thuốc độ nhật, tuy thỉnh thoảng cũng kiếm được món bồng của khách qua đường, nhưng từ nay sẽ thôi không làm ăn như thế nữa.

- Tại hạ sẽ về Kyoto và cố gắng lấy lại danh tiếng cũ.

Thạch Đạt Lang ngồi nghe, thầm nghĩ Hồ Định cường đạo và Hồ Định kiếm sĩ cũng chẳng khác nhau là mấy, nhưng nếu hắn quả có ý ấy thì đường sá cũng đỡ nguy hiểm hơn nhiều.

Bèn gật gù nói:

- Tại hạ nghĩ đã đến lúc các vị nên bỏ nghề này thôi ! Gian lao quá !

Vài bát rượu khiến Ôkô trở nên đỏm dáng, mắt long lanh đưa đẩy và bắt đầu làm duyên. Mụ thuộc loại phụ nữ không có tuổi nhất định và đến lúc này vẫn còn nguy hiểm.

Con mèo nuôi trong nhà bên gối chủ thì dễ thương, nhưng thả đi hoang thì chỉ thời gian ngắn sau nó sẽ lần mò rình rập khắp nơi, mắt sáng rực, sẵn sàng rúc đầu vào moi ruột xác chết hay xé thịt khách bộ hành chẳng may ngã bệnh bên đường. Ôkô cũng thế.

- Này Hồ Định ! Mụ nói. Nghe Thạch Đạt Lang kể lại thì con A Kế Mỹ đã đi Edo. Hay chúng ta cũng đến đó hưởng cuộc sống văn minh một chút chứ cứ chui rúc mãi ở xó rừng này thì còn gì là đời nữa ! Nếu may mà tìm thấy nó thì lo gì chẳng hái ra bạc !

Hồ Định lơ lửng:

- Cũng được ...Để xem ...

Nhìn Hồ Định co ro bên bếp lửa, đầu gối quá tai, dáng thiếu nảo, Thạch Đạt Lang có cảm tưởng Hồ Định cũng như Mãn Hà Chí, đã thấm thía nỗi ê chề và bắt đầu cảm thấy hối tiếc. Nghĩ rằng chính hắn cũng từng bị Ôkô dụ hoặc, hắn rùng mình ghê sợ.

Đêm khuya, rượu gần cạn. Hồ Định dựa lưng vào tường bảo vợ:

- Thạch tráng sĩ chắc đã mệt. Nàng vào dọn cái phòng trong cho tráng sĩ nghỉ qua đêm. Đừng để tráng sĩ tưởng mình không hiếu khách.

Ôkô cười bả lả:

- Dĩ nhiên rồi !

Và đưa mắt liếc Thạch Đạt Lang, nửa nạc nửa mỡ, mụ nhắc lại chuyện cũ:

- Trong phòng tối lắm đấy ! Chú không thích ngủ phòng tối phải không ?

Nhưng Thạch Đạt Lang mỉm cười, thẳng thắn đáp:

- Không sao, tại hạ không ngại.

Rồi theo chân Ôkô qua dãy hành lang lờ mờ đến căn phòng cuối nhà.

Phòng có vẻ như một cái chái cất thêm sau này với mấy cột gỗ chống vào vách đá. Ở trên trông xuống là vực sâu, không khí ẩm thấp, mỗi khi có cơn gió mạnh, cả căn phòng đu đưa như đánh võng.

Ôkô đặt đèn xuống bàn:

- Chú ngủ tạm. Chỗ này vẫn để trữ lá thuốc.

Đoạn mang chăn gối đến và lui ra ngoài.

Thạch Đạt Lang nhìn quanh. Sát vách kê hàng kệ gỗ trên có xếp vài bó dược thảo khô cùng ít đồ dùng để bào chế. Hắn hơi ngạc nhiên vì không khi nơi đây ẩm thấp, những người buôn dược thảo không bao giờ trữ thuốc ở những nơi như thế này. Tuy nhiên mùi hương nhu thoang thoảng làm Thạch Đạt Lang dễ chịu. Hắn tung chăn đắp, rồi trong những tiếng kéo kẹt nhẹ nhàng như ru của căn phòng, hắn ngủ quên lúc nào không biết.

Bổng cửa lùa xích mở. Một bóng người bước vào:

- Thạch Kinh Tử, ta mang nước cho chú đây !

Thạch Đạt Lang tỉnh giấc nhưng hẩn làm như không nghe tiếng. Sự nghi ngờ thoáng hiện.

Ôkô lại gọi:

- Thạch Kinh Tử ! Thạch Kinh Tử ! Chú thức hay ngủ ?

Thạch Đạt Lang không đáp, vờ nhép miệng cựa mình. Lúc lâu không động tĩnh, Ôkô nhẹ nhàng đi ra với tay khép cửa.

Thạch Đạt Lang trở dậy cuốn chăn như hình người nằm rồi yên lặng đến xem xét các chân cột. Dưới ánh đèn vàng vọt, những điều hẩn tìm thấy quả nhiên xác nhận sự nghi ngờ của hẩn: hàng cột vách ngoài nối với nhau bằng những xà gỗ mang chi chít lỗ đinh. Có cột còn lưu lại vết tích những móc sắt gãy. Các tấm ván sàn cũng thế, vô số lỗ đinh lỗ chỗ, màu sắc lại không hợp với nhau, cái cũ cái mới, chứng tỏ phòng này đã được cất lại nhiều lần và không phải có mục đích chứa dược thảo.

Thạch Đạt Lang nhếch mép:

- Ta đoán quả không sai !

Bèn tắt đèn mở cửa bước ra ngoài.

Xung quanh yên lặng như tờ. Hồ Định hỏi Ôkô:

- Nó ngủ chưa ?

- Rồi !

- Ra xem anh em thế nào !

- Đến đủ cả. Họ xuống cả dưới vực, chắc đã buộc xong dây vào chân cột, chỉ còn chờ trên này ra hiệu đuốc là giật.

Hồ Định không giấu nụ cười thoả mãn.

- Cứ làm như những lần trước chứ ?

- Còn phải hỏi gì nữa ! Tiễn nó giắt trong thất lung, thấy xác nó là phải lục soát ngay.

Đoạn lẩm bẩm nói một mình: “Phen này trả được mối thù môn phái nữa”. Nụ cười trên môi gã dường như không muốn tắt.

Gió thổi lớn. Phải một lúc sau Hồ Định mới đánh được lửa châm đuốc. Ngọn đuốc vừa giơ cao thì “rầm” một tiếng, cả căn phòng Thạch Đạt Lang nằm, sụp xuống như động đất. Mái, cột, kèo gãy rãng rạc rơi lả tả xuống vực. Thân gỗ va vào thành đá kêu lách kịch, kéo theo sỏi cát rào rào và bụi bay mù mịt.

Tiếng cây đổ lẫn với những tiếng hò reo vang động cả vùng thung lũng yên tĩnh. Trong đêm tối, nhiều bó đuốc bỗng nhiên được bật sáng soi hàng chục bóng đen từ những chỗ nấp trong khe đá ào ra tìm bới đồng mảnh vụn của căn phòng chứa thuốc trước đây Thạch Đạt Lang nằm.

- Người thấy gì không ?
- Không. Chỗ này không có !
- Không chừng xác nó còn vất trên cây hay mắc đâu đó !

Thình lình cả khu đồi bỗng rực lên một màu hồng tựa ánh bình minh vừa rạng. Mặt hồ cũng đỏ tươi như máu. Tiếng củi nổ lép lép, khói bốc khét lẹt.

Mọi người đứng sững trông lên. Một quả cầu lửa đang bao quanh căn nhà Hồ Định, những con lửa lem lém liếm hàng vách ván đằng trước, sắp chồm lên mái gỗ và đã có những lưỡi lửa thò ra khỏi cửa sổ rầm rộ, phun phì phì như những lưỡi của một giống quái vật khủng khiếp nào. Khói đen cuộn cuộn ngút trời che lấp cả những tàn lá xung quanh.

- Hồ Định ! Vợ chồng Hồ Định !

Một kẻ hô to, cả bọn hè nhau trèo lên dốc.

Tới hông nhà, thấy Ôkô và Hồ Định đã bị trói giật cánh khuỷu vào một gốc cây giẻ gai từ bao giờ, ngất xỉu trong làn khói đen mù mịt.

- Nó đâu ? Nó đâu ? Anh em đuổi theo bắt nó !

Nhưng Thạch Đạt Lang đã đi xa rồi. Ngọn lửa hắt nhóm lên chưa siêu độ kịp hai tâm hồn tội lỗi.

- o O o -